

Sygn. akt IV K 262 /14

Stosownie do dyspozycji art. 423§1a k.p.k. – mając na względzie wnioski obrońcy oskarżonego - Sąd ograniczył uzasadnienie do części dotyczącej orzeczenia o karze.

UZASADNIENIE

Wymierzając oskarżonemu S. C. karę Sąd miał na uwadze dyrektywy art. 53 § 1 i § 2 k.k.

Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił :

- znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego: naruszone działaniem sprawcy dobra w postaci porządku publicznego oraz bezpieczeństwa państwa i obywateli dla których przestępczość zorganizowana stanowi poważne zagrożenie,

- działanie z niskich pobudek – z chęci uzyskania łatwej korzyści majątkowej,

- uprzednią wielokrotną karalność.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uznał:

- częściowe przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów,

- krótki okres działania przestępczego.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z punktu I karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z punktu II także karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda.

Kary (pozbawienia wolności i grzywny) wymierzone oskarżonemu S. C. w swej dolegliwości nie przekraczają stopnia winy, a jako adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości spełnią swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz w zakresie indywidualnego oddziaływania na oskarżonego, nadto są zgodne z dyrektywami z art. 53 §1 i § 2 k.k.

Mając na uwadze fakt, że pomiędzy czynami przypisanymi oskarżonemu S. C. zachodzi realny zbieg przestępstw, Sąd na podstawie art. 85 §1 i §2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, stosując przy tym zasadę asperacji. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawia ilość i rodzaj przestępstw popełnionych przez oskarżonego, a także bliskość czasowa. Innymi słowy związek czasowy oraz podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy tymi przestępstwami, a także rodzaj naruszonych dóbr prawnych. Sąd nie zastosował przy wymiarze kary łącznej zasady kumulacji uznając, iż kara wymierzona w oparciu o nią byłaby zbyt surowa dla oskarżonego. Zasada kumulacji winna być stosowana tylko w wyjątkowych wypadkach gdyż jej stosowanie jest wyrazem swego rodzaju odpłaty za popełnione przestępstwa. Pogląd ten znajduje oparcie w ustalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z 02.12.1975 r. OSNKW 1976 z. poz. 33).

Należy mieć na uwadze, iż zadanie sądu nie sprowadza się tylko do określenia kary odpowiadającej stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego czynu, lecz również do rozważenia celowości zastosowania kary w odniesieniu do konkretnego sprawcy. Kara powinna zaś realizować cele w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego. Kara, aby być słuszną i sprawiedliwą, powinna uwzględniać we właściwej proporcji oba wskazane wyżej aspekty. Wymierzona oskarżonemu kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności jest karą surową, dodatkowo została orzeczona także grzywna, nie mniej należy z całą stanowczością stwierdzić, iż za takim wymiarem przemawia wzgląd na wychowanie oskarżonego i potrzebę skutecznego wdrożenia go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Wskazać bowiem trzeba, że S. C. swoim dotychczasowym zachowaniem jednoznacznie okazał lekceważący stosunek dla porządku prawnego. Oskarżony S. C. był już bowiem

wielokrotnie karany, a zatem musiał zdawać sobie sprawę z faktu, iż popełnienie przez niego kolejnego (kolejnych) czynu zabronionego może skutkować wymierzeniem mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Uznając zatem znaczną przewagę okoliczności obciążających nad łagodzącymi Sąd wymierzył kary jednostkowe oraz łączną jak wskazane powyżej.

Mając na uwadze, że oskarżony S. C. korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a koszty pomocy prawnej nie zostały opłacone, Sąd na podstawie § 14 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.02.163.1348), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu - adw. M. F. kwotę 1140 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zważywszy na wymiar orzeczonej oskarżonemu kary izolacyjnej oraz grzywny, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił S. C. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć obrońcy oskarżonego.

12 lipca 2017 roku